

rapporten

Postboks 86 Holmenkollen
0324 OSLO

Nr 2 96
26 Årg.

110119

ASPIRANTER TIL GUINNESS REKORDBOK.

Etter 51 år med munnkurv har nok de fleste av oss innsett ^{at} historien skrives for de som har greid å tilrive seg makten. Ytringsfriheten er ubegrenset når vinneren skal roses og taperen fornædres. Såvel historikere som advokater og dommere er på billigsalg for seierrike ledere. Tapernes versjoner er nærmest uten interesse og kommer knapt nok til offentlighetens kunnskap.

Selv om det er vanlig at vi tier og forholder oss passive finnes nå de som reiser bust. Men de boikottes av medier, forlag og distributører. Bare langsomt når de frem med artikler, blader og bøker.

Verst er det i Tyskland. Seville tyskere kappes om å bedrive kvalmende meningsundertrykkelse til fordel for seierherrene. Nå er det saktens ikke så lett når man for livets opphold må produsere og selge varer til fordums fiender som man fremdeles har stående i landet utstyrt med atomvåpen. Ikke bare i Tyskland men også i Østerrike, Frankrike og Sveits er det sørget for straffelovforbud mot å gi offentlig uttrykk for bestemte oppfatninger. Straffeforbudet gjelder først og fremst å bestride planlagt utryddelse av millioner mennesker. Men også å omtale enkelte forhold under Det tredje Riket som tilfredstillende eller gode blir påtalt og straffet. Myndighetene betrakter det som forherligelse av forbrytelser og forbrytere, som "Wiederbetätigung", hvilket vil si gjenopptakelse av forbrytersk virksomhet. Tilsvarende begrensninger av ytrings- og handlingsfrihet har europeiske kulturland ikke vært underlagt på flere hundre år. Daglig lovpriser redaktører, journalister og forfattere den frie rett til ytringer, men lukker øynene og ørene for det som skjer i deres umiddelbare nærhet i regi av myndigheter og samfunnstopper.

Denslags forbud har man ikke i USA og Storbritannia - heller ikke i dagens Russland eller andre Øst-Europeiske land. Meningsterroren som tysktalende utøver er så bastant at flere av oss spør seg om de var på rett side under krigen. Men ikke alle tyskere finner seg i alt.

17. mai i år gikk 100 ansette tyskere - vitenskapsmenn, akademikere, forskere, næringslivsfolk - til det uvanlige skrittet å rykke inn en annonse i Frankfurter Zeitung, landets mest velanskrevne avis. De gjorde det under fullt navn og rettet en klar protest mot undertrykkelsen av ytringsfriheten. Underskriftsaksjonen ga gjenklang i Europa - ikke i Norge. Den utløste krampaktige reaksjoner fra mange hold, ikke minst fra påtalemyndighetene i Tyskland. Deres håpløse kamp mot ytringsfriheten beskrives godt ved følgende eksempel:

Det tyske forlaget Graberts Verlag i Tübingen hadde i 1994 utgitt en bok med tittelen "Grundlagen zur Zeitgeschichte". Over 410 A4-sider presenterte den 16 vitenskaplige artikler som munnet ut i at metodene som skulle være benyttet ved masseutryddelsene strider mot naturlovene. Boken ble beslaglagt i 1995 og Grabert trukket for retten.

En av de forsvarsvitner som han kunne mønstre var Dr. Joachim Hoffmann, tidligere vitenskaplig direktør ved det militærhistoriske amt (MGFA), Freiburg, Potsdam. Dr. Hoffmann hadde skrevet en betenkning om den beslaglagte boken, men ble nektet å fremlegge den i

Forts. side 2

(forts. fra side 1)
retten. I sitt muntlige vitne-
prov gikk Dr. Hoffmann god for
bokens vitenskaplige profil.

Mot vitnemålet hevdet
statsadvokaten at en mann som
hadde undertegnet kravet om yt-
ringsfrihet den 17. mai 1996
(det hadde Hoffmann gjort) kunne
ikke være troverdig og mente at
det av den grunn ikke kunne til-
legges noen vekt.

Det kan være ille nok her
i landet, men det er nok et
stykke igjen til tyske tilstan-
der. Der aspirerer man til
Guinness rekordbok.

FOR GAMLE?

Vi har vel litt lett for
å dabbe av og la oss stue vekk av
myndigheter og famile. Men skal
vi finne oss i det når vi frem-
deles har noe på hjertet? Noe
virkelig ^{stort} er vi vel ikke kapable
til, men vi har et ettermæle å
ta vare på og visse sannheter å
holde frem i den anledning.

Et eksempel verdt å nevne
er den amerikanske senatoren på
94 år som nylig stilte opp til
gjenvalg. Han ble spurt om han
ikke selv syntes han var for
gammel. 94-åringen svarte: "Vi
har fått slutt på rasediskrimi-
neringen her i landet, også
kvinnediskrimineringen. Det er
på tide at vi får slutt på dis-
krimineringen av de eldre."

Han ble gjenvalgt.

LEDER FOR VERDENS LEGER

Tidligere i år kunne man
lese en liten notis i en norsk
avis om at den nyvalgte lederen
for Verdens legeforening hadde
tilhørt "nazistenes elitestyrke
SS." Selvfølgelig ble 76-åringen
samtidig beskyldt for å ha sendt
en handicapped tenåring i døden.

Senere er det blitt tyst
som det gjerne blir når anklag-
ene viser seg grunnløse.

LOOK TO NORWAY

I Storbritannia er det nylig ut-
kommet 2 store verk om Europas histo-
rie.

I sin 600-siders "A History of
Europe" går John M. Roberts 10.000 år
tilbake i tiden, men vi må vente til
år 1066 før han ofrer en setning på
Norge og nordmenn. Deretter dukker
ikke Norge opp før i 1905. I en bi-
setning blir det da nevnt at vi var
blitt enige med svenskene om å opp-
løse unionen. Eneste nordmann som
blir nevnt er Henrik Ibsen og hans
skuespill "Et dukkehjem."

I verket "Europe - A History"
av Norman Davis på 1.100 sider går
det noe bedre for Norge. På side 738
blir vi omtalt i en ramme som dekker
det meste av siden. Teksten forteller
om unionen med Sverige og starter
med at 400 års dansk styre var over i
1814 da grunnloven ble vedtatt på
"Eisvold." Begge forfatterne omtaler
Skandinavia, men Norge synes knapt
nok å være med i Europa.

På omtrent samme tid som disse
bøkene er kommet i handelen lanserer
superstatsråden Terje Rød Larsen i
Jaglandregjeringen Norge som "geopoli-
tisk stormakt." Noe mindre kunne ikke
gjøre det. Det spørres bare om ledere
i andre land, som baserer sine kunn-
skaper på historiebøker og leksikale
opplysninger, vil være i stand til å
finne ut hvor denne stormakten be-
finner seg.

Norsk stormannsgalskap har bredd
seg og nådd til toppen i sosialdemo-
kratiet. LOOK TO NORWAY foreslår
gjenopplivet for markedsføring av
storheten Terje Rød Larsen & Co.

MÅLESTOKKER

I sine voldsomme utfall mot Ola
Ulateig og hans bok "Med rett til å
drepe", som omhandler likvidasjoner
og mord fra krigens dager som myndig-
hetene har fortiet, har Hjemmefront-
muséets direktør Arnfinn Moland fått
noe medhold fra historieprofessor
Tore Pryser. Han mener at Ulateig
måler hjemmefrontens likvidasjoner
for meget med "fredens målestokk."

Det kunne vært interessant å
vite hva professoren mener om den
målestokk som ble lagt til grunn
for rettsoppgjøret i 1945.